

Elise Tykkyläinen

Vapauden siivet

Vapauden siivet

Vapauden siivet

Anteeksianto ja vapautuminen menneisyyden
muistikuvista

BoD kustannus

Elise Tykkyläinen

©2014 Elise Tykkyläinen

Kannen kuva: Mona Tykkyläinen

ISBN 978-952-318-421-3

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Sisällys

ESIPUHE, PERHOSEN TOUKKA	7
KIITOKSET	11
 HELMIKUU 2011, YKSITYISKANAVOINTI: Erilaisuus luo anteeksiannon mahdollisuudet	12
MAALISKUU 2012, YKSITYISKANAVOINTI: Vapautuminen ylihuolehtivaisuudesta.....	33
SYYSJUHLA 2012, RYHMÄKANAVOINTI: Käytännön ohjeita pelosta vapautumiseen	60
MAALISKUU 2013, YKSITYISKANAVOINTI: Murrosiän ymmärtäminen	66
SYYSJUHLA 2013, RYHMÄKANAVOINTI: Lapsen menettämisen pelko.....	98
KESÄJUHLA 2014, RYHMÄKANAVOINTI: Pelosta vapautuminen kirjaa kirjoittaessa	110
KESÄJUHLA 2014, RYHMÄKANAVOINTI: Narsismi	119
 JÄLKIPUHE.....	128

ESIPUHE, Perhosen toukka

Rakkaalla mummillani oli tapana kertoa minulle tarinoita, kun olin lapsi. Yksi tarinoista kertoi pienestä toukasta. Kerron sadun tässä nyt niin hyvin, kuin sen muistan.

Olipa kerran pieni toukka, joka kuljeskeli maata pitkin. Se liikkui hitaasti ja kömpelösti ja surkutteli itseään: ”Voi kun minä olen tällainen pieni maan matonen ja voin vain katsella taivaan lintuja, kuinka vapaasti ne liikkuvat. Minun liikkumiseni on niin hidasta.”

Mato kiipesi hitaasti kannon päälle, jotta näkisi vähän enemmän ympärilleen.

Taivaalla lensi lintu sen ylitse ja sirkutti: ”Siivet saat, siivet saat!”

Mato surkutteli itseään ja puhkesi itkuun. ”Tällainen matonen minä vain olen, että linnutkin minua pilkkaavat.”

Sitten tuli voimakas tuulenpuuska, joka heitti matosen maahan. Se itki ja voivotteli ja käpertyi itseensä, kasvattaen ympärilleen kotelon ja nukahti syvään uneen.

Keväällä, kun aurinko alkoi lämmittää, osuivat valon säteet koteloon. Se lämpeni ja toukka alkoi herätä kuorestaan. Se venytteli ja kotelo tuntui ahtaalta.

”Miten tämä näin ahdas onkaan? Syksyllä vielä mahduin tähän aivan hyvin,” toukka ihmetteli ja ponnahti ulos kotelostaan.

Yhtäkkiä se huomasi, että sille oli kasvanut siivet. Ne olivat valtavat ja kauniit siivet ja se huudahti ihmeissään: ”Minähän osaan lentää!” Toukka kokeili siipiään ihmeissään ja lenteli sinne tänne ja nautti vapaudestaan.

Toukka olikin ollut perhosen toukka ja nyt se oli vapaa lentämään.

Katri Helena Penttisen muistoa kunnioittaen
tyttären tytär

Elise Tykkyläinen

Toukan kotelosta kuoriutuminen ja perhoseksi muuttuminen on aina symboloinut minulle vapautta. Meissä jokaisessa on perhosen siivet käytettävissä. Meistä jokainen on kuin pieni perhosen toukka kotelossaan odottamassa mielen vapautumista ja oman totuutemme muistamista. Olen Ihmeiden Oppikurssin kautta saanut pienen häivähdyksen tuosta vapaudesta. Kokemus laajenee laajenemistaan.

Tämä kirja koostuu keskusteluista, joita olen purkanut suoraan äänitteiltä. Nämä äänitteet ovat syntyneet kanavoinneista, joita on käyty Lea Tikkalan ja Harry Tuomisen luona Rauhan Rannassa, jossa toimii Suomen IOK -keskus. Rauhan Ranta on paikka, jossa Ihmeiden Oppikurssin opiskelijat voivat kohdata vuosittain järjestettävissä kesä- ja syysjuhlissa. Lisäksi olen käynyt Lea Tikkalan ja Harry Tuomisen luona yksityiskanavoinneissa.

Kirjan teksti on suoraan äänitteeltä, mutta omat repliikkini olen muuttanut suuremmilta osin kirjakieleksi, jotta sitä olisi hieman miellyttävämpi lukea. Kanavojan ääni näkyy lihavoituna. (Seassa on joitakin kohtia, joissa äänite on ollut epäselvä. Tuolloin olen kirjoittanut ilman lihavointia oman arvioni siitä, mitä ko. kohdassa on sanottu tai tarkoitettu. Kiinnitetään kuitenkin huomiota ydinsanomaan ja sisältöön.) Pääosin teksti koskee omaa elämäni ja omia ajatuksiani, joita minulla ei ole koskaan ollut tarvetta peitellä.

Avoimuuteni ja rehellisyyteni saattaa toisinaan herättää kummastusta, mutta olen kuitenkin sitä mieltä, ettei tapahtumia ole syytä peitellä. Koska elämä kehojen tasolla on muutenkin kuin teatteria, jossa sanat ovat vain symbolien symboleita, ei mielestäni ole tarvetta ruokkia teatteria peittelyllä tai epärehellisyydellä. Se, mikä on tapahtunut, on tapahtunut. Apuahan yhteiskunta tarvitsee; ei häpeää ja peittelyä.

Työssäni uutiskuvaajana (ja satunnaisesti toimittajana) tuon asioita niin sanotusti päivän valoon. Voin aivan hyvin tuoda kirjoillani omankin tarinani päivän valoon; rehellisesti sel-laisena, kuin se on.

Olen kertonut elämäni tarinaa kahdessa kirjassa: Uuden elämän siemen (Mediapinta 2011) ja Paluu aavikolle (Mediapinta 2012). Kanavointien välissä selvennän hiukan tilannettani, mutta jos haluat tutustua tilanteisiin syvemmin, voit lukea edellä mainitut kirjat. Niistä käy ilmi taustoja, jotka ovat saaneet minut kysymään näitä asioita kanavoinneissa.

Kanavoinnin aikana Lea on syvätranssissa ja hänen kanssaan voi keskustella aivan tavallisesti ja kysyä mitä vain. Kanavoinnin ääni on usein itse todennut, että: ”Sinähän olet minä ja minä olen sinä”, joka tarkoittaa, että meissä jokaisessa on kuultavissa tuo sama ääni. Se on yhteisen mieleemme ”korkeampi osa”, jota voi kukin kutsua sillä termillä, kuin itse haluaa, omasta elämän katsomuksestaan riippuen.

Riippumatta siitä, mitä kehomme näyttävät tehneen näillä fyysisillä (aistein havaittavilla) tasoilla, asustaa meissä jokaisessa totuus – mielen korkeampi osa – voima ja viisaus. Tuo mielen osa puhuu kanavoinnissa. Joten kanavointi on vähän, kuin puhuisi itsensä kanssa: oman mielensä kanssa.

To Josh Carlson from the memories of summer 2002:

E: What do you see when you look at me?

J: I see a caterpillar. Do you know what a caterpillar is? They are those little worms that become butterflies after sleeping and growing in a cocoon through the winter.

Josh Carlsonille kesän 2002 muistoista:

E: Mitä näet, kun katsot minua?

J: Näen perhosen toukan. Pienen matosen, joka muuttuu perhoseksi vietettyään ensin talven suojakotelossaan.

(Tämä keskustelu syntyi, kun teimme mielikuvaleikkiä, jossa laitetaan silmät kiinni ja ajatellaan toista ihmistä. Sitten katsotaan mielikuvia, joita syntyy ja kerrotaan vapaasti tajunnan virtana se, joka ensimmäiseksi tulee mieleen. Josh ei vielä tuolloin tiennyt, että mummoni oli kertonut minulle tarinaa perhosesta. Minun on kerrottu tällaisessa leikissä myös synnyttäneen mielikuvan juoksevasta tiikeristä.)

Mitä on anteeksianto? Mikä on ego? Mikä on kaikkien ihmissuhteiden pohjimmainen tarkoitus? Tämä kirja vastaa näihin ja moniin muihin kysymyksiin Ihmeiden Oppikurssin mukaisella opetuksella.

Kirjassa käydään keskusteluja, joissa kirjailija itse esittää kysymyksiä elämäänsä liittyen: lapsuudesta näihin päiviin asti. Vastauksen esittää syvätranssissa oleva henkilö kanavoinnin muodossa.

Tuo sama ääni on meissä jokaisessa. Ääni, jonka jokainen voi kuulla, kun kuuntelee sisintään.

”Miten minä voisin olla kuulematta sinua? Sinähän olet minä ja minä olen sinä.”

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi